

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 45:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren [om en bæredygtig udvikling af landdistrikterne].

Af Kristen Touborg (SF), Jan Petersen (S), Ole Glahn (RV) og Per Clausen (EL).
(Forespørgslen anmeldt 8/5 2007).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 46:

Forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren [om den regionale ulighed].

Af Kristen Touborg (SF), Jan Petersen (S), Ole Glahn (RV) og Per Clausen (EL).
(Forespørgslen anmeldt 8/5 2007).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 124:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre, at minoritetsgrupper nævnes i jobopslag i den statslige sektor.

Af Lone Dybkjær (RV) m.fl.
(Fremsat 27/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil starte med at sige, at jeg da tror, jeg i bund og grund er aldeles enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt, at staten kan tiltrække og fastholde medarbejdere med forskellig personlig baggrund. Det forudsætter så også, at statens arbejdspladser ved rekruttering er opmærksom på, at den bedste til jobbet udmærket kan være en person, der kan tilføre nyt til arbejdspladsen i kraft af en særlig personlig baggrund.

Efter det gældende cirkulære om stillingsopslag fra 2006 skal opslag af stillinger i staten indeholde, hvad vi jo kalder en bundtekst, hvor alle interesserede uanset personlig baggrund opfordres til at søge. Og så er det den enkelte ansættelsesmyndighed, der fastlægger udformningen af selve opfordringen. Ansættelsesmyndigheden kan således ikke undlade opfordringen, men kan formulere den anderledes, blot det centrale budskab kommer ud.

Det er vores opfattelse, at hvis beslutningsforslaget bliver vedtaget, skal bundteksten opregne alle de diskriminationskriterier, der er nævnt i forskelsbehandlingsloven m.v. Det vil sige race, hudfarve, religion eller tro, politisk anskuelse, seksuel orientering, alder, handicap eller national, social eller etnisk oprindelse.

Det vil for det første som konsekvens få, at bundteksten i jobopslag bliver meget lang, hvis alle antidiskriminationskriterierne skal medtages, og for det andet at man risikerer, at budskabet drukner, og endelig for det tredje at de enkelte ansættelsesmyndigheder, der jo har ansvaret for rekrutteringen, ikke får mulighed for at fastlægge udformningen af opfordringen.

Så det er min opfattelse, at det gældende cirkulære opfylder målsætningen om at sikre mangfoldighed på de statslige arbejdspladser, og derfor kan regeringen ikke tilslutte sig beslutningsforslaget.

Formanden:

Tak til finansministeren. Så er det hr. Ulrik Kragh som ordfører.

Ulrik Kragh (V):

Ingen skal være i tvivl om, at Venstre ønsker, at den offentlige sektors medarbejdere udstråler rummelighed og mangfoldighed. Man kan vel nærmest sige, at det er optimalt, hvis det er et spejlbillede af befolkningen. Men at forlange,

at stillingsopslag skal opremse alle minoriteter, er måske nok lige at gå langt nok i forhold til detalstyringen af den offentlige sektor.

Med det regelsæt, der er i dag, er det således, at man, hvis man søger fra statens side, skal klargøre, at man opfordrer alle til at søge. Det er med en bred formulering, således at alle kan dækkes ind af den.

Kl. 10.05

Det synes vi er en god og hensigtsmæssig måde at styre den offentlige sektor på forstået på den måde, at hvis det er sådan, at vi her fra Folketinget skal detailstyre alt i den offentlige sektor helt ned til, hvad der skal stå i en ansættelsesannonce, så bliver det inderlig uinteressant at være leder i den offentlige sektor.

Derfor synes jeg egentlig, at det her er et pudsig eksempel fra et parti, som melder ud til omverdenen og siger: Vi vil gerne en tillidsreform, vi vil gerne vise tillid til de ansatte i den offentlige sektor. Men tilliden rækker altså ikke længere end til, at vi også vil bestemme, hvad der skal stå i en ansættelsesannonce.

Det synes jeg jo er pudsig.

Men det, der er sagens kerne her, er, at vi har en offentlig sektor, som står over for nogle store udfordringer med at ansætte arbejdskraft, fordi der er mange, der forlader den offentlige sektor. Derfor er jeg også helt sikker på, at den offentlige sektor vil gøre sig umage for at sikre, at alle, der har kvalifikationer til at kunne udføre de job, der er i den offentlige sektor, vil blive op-søgt, således at vi kan få løst borgernes behov på en god måde.

Til trods for, at vi synes, det er vigtigt, at alle minoriteter opfordres til at søge stillingerne, så synes vi, at det her beslutningsforslag er irrelevant i den sammenhæng. Derfor må vi afvise det.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil spørge hr. Ulrik Kragh, om ikke det er korrekt, at den offentlige sektor i hele den tid, regeringen har været ansvarlig for det, ikke har kunnet leve op til sin egen målsætning om at ansætte de etniske minoriteter i den offentlige sektor. Vi kan bare tage ministerierne. Man kan sige, at dem har regeringen et direkte ansvar for, hvad angår ansættelsen der. I ministerierne lever man ikke op til de procentdele af de etniske minoriteter, man selv har sat som mål. Regeringen har faktisk ikke fået ansat dem, som man

selv har sat sig som mål at få ansat i ministerierne, altså de etniske minoriteter.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det er fuldstændig korrekt, at der er områder, hvor det ikke er lykkedes at leve op til målsætningerne. Men det, som jeg synes er utrolig væsentligt at holde sig for øje her, er, at vi er i en situation, hvor det offentlige siger til sine chefer: Det her er vigtigt for os. Vi indskriver det i topchefernes resultatkontrakter, og på den måde lægger vi maksimalt fokus på, at det her er noget, der ønskes fremmet.

Men det betyder jo, at de kvalificerede ansøgere er til rådighed. Jeg oplever eksempelvis i forsvaret, hvor jeg selv har muligheden for at følge det, at det er utrolig vanskeligt at leve op til de målsætninger, fordi der simpelt hen ikke er ansøgere til stillingerne.

Så ja, det er rigtigt, at man ikke alle steder har nået målene. Men jeg synes ikke, at det beslutningsforslag her er svaret derpå.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Man kan sige, at regeringen nu har haft ansvaret for ansættelsespolitikken hos ministerierne i knap 6 år, og i al den tid er det jo ikke lykkedes, ikke på enkeltområder og sådan set ikke på de procentsatser, man selv har sat som mål for, at ministeriernes medarbejdere skulle afspejle det omgivende samfund. Der har det private område kunnet gøre det. Det private område er langt foran. Men ministerierne har ikke selv kunnet leve op til deres egne målsætninger.

Det kan godt være, at det her ikke er svaret, men det virker i hvert fald, som om regeringen ikke selv har kunnet finde de vises sten for, hvordan man så selv gør det. I al den tid, den har haft mulighed for at gøre det, er den endnu ikke lykkedes med det.

Er det ikke et problem, at man sætter nogle målsætninger, men at der gang på gang ikke bliver levet op til de målsætninger fra regeringens egne ministeriers side?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu tror jeg, at formanden vil se stramt på mig, hvis jeg bevæger mig ind i en generaldebat om muligheden for at ansætte flere af anden etnisk minoritet i den offentlige sektor. Derfor vil jeg henholde mig til det konkrete beslutningsfor-

slag, der går på, om vi i alle stillingsannoncer skal nævne alle forskellige minoriteter, eller om vi skal have en bred formulering, der siger, at vi opfordrer alle til at søge uanset baggrund, og at det er den enkelte chef i den offentlige sektor, der selv har muligheden for det. Det er det, vi skal forholde os til her, og forslaget her synes vi ikke er det rigtige svar.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Som jeg hører Venstres ordfører, er det, ordføreren i virkeligheden siger: Folketinget må ikke bestemme noget centralt fastsat om, at man ønsker at gøre opmærksom på, at man ikke diskriminerer og ønsker at have flere fra seksuelle minoriteter, etniske minoriteter osv. Men statsadministrationen skal centralistisk styre det via resultatkontrakter, hvor det kan få betydning for, hvad folk får i lønningsposen, hvis ikke de lever op til det.

Kl. 10.10

Så i virkeligheden handler det jo ikke, som jeg hører det, om en diskussion om, hvorvidt man vil have, at der skal være nogle bestemte ting, man skal leve op til. Nej, det, som Venstre er optaget af, er, om det er Folketinget, der på demokratisk vis diskuterer og beslutter, hvad det er for nogle forskellige mål, man sætter op, eller om det er noget, centraladministrationen og regeringen skal have mulighed for ensidigt at fastsætte, og hvor de kan gå ud og straffe folk økonomisk, hvis de ikke lever op til det.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu er det jo sådan, at Folketinget kan beslutte hvad som helst – ingen over, ingen ved siden af Folketinget. Men det, som er vigtigt her, er, at regeringen har sat sig det ambitiøse mål, at man gerne vil have, at den offentlige sektor afspejler befolkningen generelt. At regeringen så sætter fokus på det via de forskellige resultatkontrakter, man har ned igennem styrelserne, synes jeg sådan set er meget positivt. Det er jo netop et tegn på, at regeringen tager det her alvorligt, og at regeringen i tillid til, at dens ledere kan løse den her opgave, sørger for, at det står som et mål for lederne.

Det er faktisk det, man kan kalde tillid til, at lederne kan udføre deres opgave, og det er egentlig den rigtige måde at gøre det her på, som vi ser det. Og årsagen til, at jeg tog det frem i min ordførertale, var, at jeg bemærkede, at for-

slagsstillerne har slået meget kraftigt på en tillidsreform som en del af svaret på, hvordan vi får flere ansatte i den offentlige sektor – også af alle former for minoriteter.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er heldigvis ikke kun De Radikale, der er opsat på, at vi skal have flere ansatte i den offentlige sektor. Det er Enhedslisten også meget optaget af – og de andre partier i oppositionen også. Og vi tror på, at det er væsentligt at vise tillid og at prøve at undgå noget af den centralistiske styring, som regeringen har indført via centraladministrationen og regeringens beslutninger.

Det, der er hele forskellen på den måde, som vi ønsker man skal styre tingene på, hvor vi opstiller nogle klare, definerede regler, som man så har frihed til at udfolde sig inden for, og så den måde, som regeringen og Venstre ønsker at gøre det på efter hr. Ulrik Kraghs definition, er i det, hr. Ulrik Kragh siger: Folketinget må ikke blande sig, man må ikke have en åben demokratisk debat om det. Venstre er i hvert fald imod, at det er Folketinget, der fastsætter sådanne regler, som skal sikre, at vi kan få en blandet sammensætning.

Derimod er det, som Venstre er optaget af, at man skal gå ind i resultatkontrakter, hvor det kan have direkte økonomisk virkning, hvis man ikke lever op til det. Der skal man fastsætte en masse mål, som ikke er demokratisk diskuterede, som andre ikke har mulighed for at blande sig i, og som i nogle tilfælde endda bliver hemmeligholdt. Det er en helt anden måde at styre tingene på end det, som vi går ind for.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu er det her jo ikke en diskussion om, om ambitionsniveauet er højt nok. Det her er en diskussion om detaljstyring af, hvordan ansættelsesannoncer, jobannoncer skal se ud. Det synes jeg man skal holde sig for øje.

Ingen skal være i tvivl om – og det var det, jeg indledte min ordførertale med – at Venstre bækker hundrede procent op om, at det offentlige skal tage ansvar, det offentlige skal forfølge, at vi får en mangfoldighed af ansatte i den offentlige sektor, således at det er et spejlbillede af befolkningen. Det er det helt klare udgangspunkt.

Vi synes blot ikke, at beslutningsforslaget her, hvor man går ind og detailregulerer og siger, at i

stillingsopslag skal der stå alle forskellige former for minoriteter minutiøst oplistet, er det rette svar på det.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Der er ingen af os, i hvert fald ingen socialdemokrater, som er interesseret i, at vi skal detailstyre det offentlige. Men sandheden er, at den private sektor er meget bedre til at ansætte folk fra minoritetsgrupper end det offentlige. Det, vi efterlyser, er svarene på: Hvad er man bange for? Hvorfor vil man ikke nævne det, som man har gjort tidligere, så man kan få endnu flere til at søge det forskellige arbejde, der er?

Jeg er helt enig med Venstres ordfører i, at det er ansættelsesudvalget, der afgør, hvem der har de bedste kvalifikationer. Sådan skal det også være. Det er ikke med detailstyring, men for at åbne muligheder for, at mange flere kan søge arbejde. Hvad er man bange for fra Venstres side? Det er måske ministeren, jeg skal spørge næste gang.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Jeg vil gerne sige, at Venstre i denne her forbindelse ikke er bange for noget som helst. Vi har et ønske om, at den offentlige sektors stillinger er besat med ansatte, der er et spejlbillede af den danske befolkning.

Men jeg er nødt til at tage fat i det, når det er sådan, at Socialdemokraterne siger, at det her er ikke detailstyring. Beslutningsforslaget er meget kort. Det er så kort, at jeg kan nå at læse det op:

»Folketinget pålægger regeringen at sikre i indeværende folketingsår, at de minoritetsgrupper, som nævnes i lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v., alle nævnes i jobopslag i den statslige sektor.«

Kl. 10.15

Man kan ikke få mere detailstyring end det, der ligger i det her, og derfor synes jeg, at det er en underlig position at indtage, at man her fra Folketinget vil detailstyre, hvad der skal stå i stillingsopslag. Det var jo sådan set bare det, jeg påpegede, uden at vi i øvrigt på nogen måde er uenige i, at vi selvfølgelig skal gøre os umage for at få ansat folk med anden etnisk baggrund.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Det er sådan, at regeringen har siddet ved magten i 6 år. Det er regeringen selv, der sætter nogle

mål og siger, at det skal være sådan, at personalet skal afspejle befolkningens sammensætning – alle de der gode ting, pæne ting. Og når det ikke kan realiseres, er der nogle, bl.a. oppositionspartierne, der siger: Hvad kan vi gøre for at nå det mål, som regeringen ikke har nået?

Jeg er helt enig i, at der ikke kommer flere i arbejde, fordi der står i en annonce, at det er åbent for alle, men hvad er Venstres løsning? Hvordan kan vi nå det mål, som regeringen og bl.a. Venstre selv har haft i mange år uden at nå det?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Jeg er glad for, at man anerkender, at regeringen har en ambitiøs målsætning på området. Det, der er essentielt at se på i den her sammenhæng i forhold til spørgsmålet, er, at vi kommer ind i en situation i løbet af de næste 10 år, hvor der bliver meget, meget stor mangel på arbejdskraft i den offentlige sektor. Vi har 200.000 mennesker, der forlader den offentlige sektor, og i den situation giver det nogle nye muligheder for at kunne binde bro mellem dem, der hidtil har stået uden for arbejdsmarkedet, hvor minoriteter desværre har været overrepræsenteret, og dem, der har brug for at ansætte folk.

Det tror jeg egentlig er det allerallerbedste svar, der kan gives på, hvordan vi får løst nogle af de problemstillinger, som spørgeren relevant påpeger, netop at vi får skabt en mulighed for, at flere kan komme i ordinær beskæftigelse, og det har vi jo på beskæftigelsespolitikområdet taget en lang række initiativer til, som tiden her ikke tillader, at jeg kommer ind på.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne sige tak til ordføreren, fordi han nævner den radikale tillidsreform, og nu kan jeg jo ikke i et spørgsmål her komme ind på alt vedrørende den, men jeg vil bare gerne sige, at tillidsreformen jo ikke betyder, at der ikke skal være nogle overordnede regler. Det er sådan set ret vigtigt.

Det, som vi bare gerne vil vide – og det vil jeg gerne spørge ordføreren om – er, om han virkelig mener, at det, at man specifikt nævner det, vi nævner, er detailstyring. Jeg er sådan set glad for, at finansministeren ikke nævnte, at annoncerne bliver dyrere, hvis man skal nævne alt det. Det argument ville han trods alt ikke tage med

ind i billedet – men det spiller formentlig en rolle.

Men er det ikke vigtigt, at vi har nogle overordnede regler for, hvem der søger ind i den offentlige sektor? Og mener ordføreren ikke, at vi har et problem i dag i form af, at der ikke er en god nok repræsentation af den danske befolkningssammensætning?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Jeg synes faktisk, at det, finansministeren redegjorde for vedrørende de overordnede regler, som der er i dag, er nogle udmærkede rammer, hvor man netop slår fast, at man opfordrer alle uanset minoritet eller andet til at søge stillingerne – altså med en bred formulering. Men vi skal jo også passe på, at listen af grupper, man oplister som dem, man gerne vil have til at søge, ikke bliver så lang, at den bliver irrelevant, fordi ingen kan overskue den.

Det, som jeg synes er relevant her, er, at den leder, som har brug for en medarbejder, selv har muligheden for at vurdere, hvad det er, der med den brede formulering her er relevant i forhold til den aktuelle situation, og så give lederen frihed til at gøre det.

Jeg er fuldstændig enig i, at Folketinget har en interesse i, at de offentligt ansatte er et spejlbillede af befolkningen, hvad angår sammensætningen, og det er det, som jeg synes man kan gøre inden for de rammer, der er udstukket fra finansministeren, og der behøver vi altså ikke den detailregulering, der er lagt op til i det her beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Mener ordføreren på den måde, at den ansættende myndighed altså selv kan vælge i teksterne? Det kan man jo ikke. Det går jeg også ud fra at ordføreren mener at man ikke kan. Man kan vel f.eks. ikke i teksterne skrive – eller kan man det? mener ordføreren at man skal kunne det? – at man ønsker mennesker med en anden hudfarve. Det går jeg ud fra lige præcis ikke ligger i det, som ordføreren har stillet op.

Kl. 10.20

Det, som vi gerne vil præcisere, fordi vi ved, at den offentlige sektor sådan set er nødlidende, hvad angår en bred repræsentation, er ved den bundtekst at sikre, at alle er klar over, at de kan søge.

Jeg bliver også nødt til at sige, hvis vi går tilbage i tiden – og det er mange år tilbage, længe før ordføreren i hvert fald tænkte på politik, det er jeg overbevist om – at da indførte vi jo faktisk i de offentlige annoncer »m/k«. Hvorfor gjorde vi det? Det var, fordi det var nødvendigt at præcisere, at kvinder altså også kunne søge, og at man var fordomsfri med hensyn til, om det var en mand eller en kvinde, der søgte. Så kan man diskutere, om man så er det i realiteten, men i det mindste er man det officielt.

Det er bare det, vi vil sige her: Var det ikke en god idé i vor tid også at præcisere, at vi er fordomsfri, i hvert fald i teorien, ved at nævne de her ting?

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Ingen skal være i tvivl om, at det er hensigtsmæssigt, og at Venstre finder det hensigtsmæssigt, at vi får så mange til at søge stillingerne som overhovedet muligt, således at vi kan få den bedst kvalificerede til jobbet.

Det, der i det regelsæt, der er i dag, er mulighed for, er, at man med en bred formulering kan sige, at man ønsker, at der er et bredt udsnit af befolkningen, altså også minoriteter, der søger stillingen, uden at man specifikt nævner hver eneste minoritetsgruppe af dem, der er nævnt i lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet.

Forslaget her går ud på, hvad forslagsstillerne selvfølgelig er bekendt med, at man skal nævne dem alle sammen. Og det synes jeg ikke er det rette svar. Jeg synes egentlig, der er meget mere perspektiv i, at man giver den enkelte leder mulighed for selv at sætte fokus på det. Og der er det faktisk sådan, som jeg har forstået det, at hvis det centrale budskab kommer ud, netop at man ønsker, at alle søger stillingen, uanset om de skulle tilhøre en minoritetsgruppe eller ej, så er der metodefrihed inden for de rammer. Det synes jeg er den helt rigtige måde at gøre tingene på.

Formanden:

Tak til hr. Ulrik Kragh. Og så er det hr. Hüseyin Arac som ordfører.

Hüseyin Arac (S):

Der tales meget om det rummelige arbejdsmarked, at mangfoldigheden skal fremmes på arbejdspladserne og i samfundet, og at personalet må afspejle befolkningssammensætningen. Re-

geringens tale er sød musik i ørerne på politikerne, organisationerne og erhvervsledere. Men fine taler er ofte ikke nok. Det kan vi også konstatere og se på forskellige undersøgelsesresultater. Det offentlige er ikke så god til at ansætte folk fra minoritetsgrupperne. Derfor er det et vigtigt signal, at forskellige minoritetsgrupper nævnes i jobopslagene. Vi ved godt, det er ansættelsesudvalgene, der skal ansætte efter kvalifikationer, men vi synes, at alle skal have at vide, at de har mulighed for at søge jobbet.

Den offentlige sektor, herunder den statslige, vil afspejle mangfoldigheden i samfundet. Sammenholdt med den store mangel på arbejdskraft, der er på en række områder, synes vi, det er godt, hvis der er endnu flere, der får mulighed for at søge jobbene.

Det er, fordi der kan være mange fra forskellige minoritetsgrupper, der måske er tilbageholdende med at søge arbejde; de er måske usikre over for holdningerne til dem netop på den arbejdsplads, der søges medarbejdere til. Det er også godt for de mange unge, der kommer fra andre lande, og måske ikke har dybtgående kendskab til det offentlige og mulighederne for at blive ansat i den offentlige sektor.

I mange lande, som jeg har kendskab til, bl.a. i Mellemøsten og Sydamerika, er det sådan, at hvis man skal ansættes i det offentlige, skal man have statsborgerskab i landet, eller man skal være medlem af samme parti som borgmesteren eller statsministeren, eller man skal komme fra en bestemt familie. Sådan er det ikke i Danmark. Det kan godt være, der er nogen, der ikke har kendskab til det, og så ville det være fint, at man siger, at det behøver man ikke, man kan sagtens søge det job.

Derfor synes vi Socialdemokrater, at det er et skridt i den rigtige retning, men det er ikke ensbetydende med, at bare fordi det nævnes i en annonce, kommer man i arbejde. Der er mange andre ting, der skal til.

Kl. 10.25

Det er derfor, jeg her vil nævne, at Socialdemokraterne har sympati for det her forslag. Men jeg synes, vi skal drøfte videre i udvalget, hvad ministeren har tænkt sig at gøre, og hvad regeringen har tænkt sig at gøre for at nå de mål, som de ikke har nået endnu.

Jeg kan roligt sige herfra, at man er kommet med mange gode forklaringer og nogle målsætninger, men det er ikke realiseret på nuværende tidspunkt, og vi vil gerne være med til at realisere de målsætninger.

Formanden:

Tak til hr. Hüseyin Arac. Så er det hr. Bent Bøgsted som ordfører.

Bent Bøgsted (DF):

Jeg vil starte med at sige, at vi i Dansk Folkeparti synes, at reglerne er udmærkede, som de er i dag, og at vores syn på jobansøgninger altid vil være, at den bedst egnede selvfølgelig skal have jobbet. Uanset hvor man kommer fra, hvilken tilknytning man har, hvilke minoriteter man tilhører eller ikke tilhører, er det den bedst egnede, der skal have jobbet. Og det skal det også være fremover. Derfor synes jeg ikke, at det er rimeligt at begynde at flette diskriminationsreglerne ind i jobannoncer. Gør man det, vil man faktisk få en modsat diskrimination.

Alle burde vide, at man, når man søger et job, søger det, hvis man har kvalifikationerne til det. Det kan være rigtigt, det, som hr. Hüseyin Arac sagde, at kommer man nede fra Mellemøsten, hvor der er andre forhold, hvor der ikke er demokrati på samme måde som i Danmark, kan man ikke have den forståelse af, hvordan det er i Danmark. Men det skulle man altså meget gerne blive oplyst om, når man kommer til Danmark, og når man skal ud på arbejdsmarkedet. Da skulle man gerne have en forståelse af, hvordan det danske arbejdsmarked fungerer.

Men det korte af det lange er, at Dansk Folkeparti ikke synes, det er rimeligt, at man skal have flettet det her ind i jobannoncerne. Vi synes, det er udmærket, som det er, og at det altid skal være sådan, at den bedst egnede skal have jobbet.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er egentlig ikke, fordi ordførerens tale forbløffer mig – det kan jeg ikke sige. Men det, jeg bare gerne vil spørge om, er: Hvordan kan det, at man skriver »race, hudfarve eller tro« osv., altså de her ting, som man vitterlig ikke må diskriminere imod, føre til modsat diskrimination? Ordføreren siger, at hvis de bliver nævnt, kan det føre til modsat diskrimination. Det vil jeg bare gerne vide hvordan hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Som jeg har forstået det her – og det kan godt være, jeg har misforstået fru Lone Dybkjærs beslutningsforslag her – skulle det skrives, fordi det opfordrer de her grupper til, at de skulle

søge jobbet, netop fordi der står, at ved at målrette initiativet mod en bred vifte af minoriteter sikres det, at mulige jobtagere ikke selv skal afkode jobopslagenes nuværende budskab om, at alle uanset personlig baggrund er velkommen til at søge jobbet. Som jeg læser det her, opfatter jeg det, som om fru Lone Dybkjær vil målrette de her grupper til et job og sige: I har førsteprioritet, når I søger det her job. Det kan godt være, jeg har misforstået det, og så er det i orden.

Men jeg synes stadig væk ikke, at det er nødvendigt at skrive det, fordi den bedst egnede skal have jobbet, uanset hvilket tilhørsforhold vedkommende har.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg må sige, at jeg er meget ked af, at vi har kommunikeret på en sådan måde, at ordføreren mener, at det indebærer, at folk, der ikke har en anden race, hudfarve eller et eller andet andet, ligesom ikke kan søge jobbet.

Det, vi gerne vil præcisere, er, at ud over de såkaldte normalgrupper er der altså også en række andre grupper, som bør opfordres til at søge jobbet, og det er det, der ligger i det. Der er selvfølgelig ikke tale om, at nogle job målrettes bestemte racer eller hudfarver eller noget som helst andet, men blot, at der ikke må diskrimineres. Det er bare en præcisering af det. Og jeg oplever, at mange mennesker i dette land af den ene eller anden berettigede grund føler, at de er diskrimineret, og så vil vi bare med det her slå fast, at det ikke er sådan.

Kl. 10.30

Alle har lige ret til at søge de her job. Det synes vi er vigtigt at få præciseret, fordi vi jo kan se, at sammensætningen i den offentlige sektor ikke afspejler befolkningen. Vi tror dermed heller ikke, at man får de bedst egnede, for der er en række talenter, som udelukkes.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg beklager selvfølgelig over for fru Lone Dybkjær, at vi har forskellig opfattelse. Min opfattelse er, at alle i forbindelse med en jobansøgning er lige. Hvis man har kvalifikationerne til den jobbeskrivelse, søger man på lige vilkår et job, og så er det arbejdsgiveren, der skal ansætte den bedst egnede til jobbet.

Det er min overbevisning, og sådan går jeg ud fra alle statslige institutioner agerer, og så kan jeg ikke se, det er nødvendigt at skulle skri-

ve ind, at der specielt skal gøres opmærksom på, at de her grupper også kan søge jobbet. Det skulle ikke være nødvendigt. Har man kvalifikationerne til det og har gennemgået den uddannelse, der skal til for at søge et job, er jeg også overbevist om, at man har kendskab til, at der ikke bliver diskrimineret ud fra en jobansøgning.

Så jeg synes, at det fungerer udmærket, som det er i dag, og jeg er overbevist om, at de minoriteter, som fru Lone Dybkjær nævner her, søger de job, hvis de har kvalifikationerne til jobbene.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg tror, vi alle sammen har det sådan, at det ville være bedst, hvis det ikke var nødvendigt at gøre noget for at få alle til at søge, der selv mener, de har kvalifikationerne, og så skal man selvfølgelig ansætte den med de bedste kvalifikationer.

Problemet er bare, at man kan konstatere, at det ikke er alle, der søger, og at det faktisk kan have en betydning, at man skriver i jobannoncen, at man gerne vil have ansøgninger fra et bredt felt. Det kunne også være, der var nogle af dem, der ikke søger i dag, som faktisk var bedre kvalificerede end dem, der vælger at søge, men de afholder sig altså fra det.

Det, der egentlig fik mig til at tage ordet, var, at jeg kunne forstå, at hr. Bent Bøgsted var imod, at man skulle bestemme den slags med, hvad der står i stillingsopslag. Men hvad så med det, som hr. Ulrik Kragh fortæller, at det, der sker, er, at man i stedet skriver det ind i resultatkontrakterne, som jo absolut ikke er til offentlig debat og nogle gange endda er hemmeligholdt, men som i lige så høj grad er en central styring af, at der er nogle bestemte mål, man ønsker at opnå.

Er Dansk Folkeparti tilhænger af det, eller er man ikke tilhænger af det?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg tror, jeg har gjort rede for, hvad jeg er tilhænger af, nemlig at den bedst egnede, der søger jobbet, skal have jobbet. Hvis der er nogle, der, som fru Line Barfod siger, ikke søger jobbet, kunne det jo være, fordi de ikke er interesseret i det job. Jeg går ud fra, at man kun søger et job, man er interesseret i at søge.

Så er der det med, hvad hr. Ulrik Kragh mener. Nu er hr. Ulrik Kragh medlem af Venstre, og jeg er medlem af Dansk Folkeparti. Derfor behø-

ver vi ikke have helt samme opfattelse af, hvordan og hvorledes de forskellige ting skal være på det her område.

Min holdning er klar: En jobannonce skal udfærdiges på den måde, at den er målrettet den bedste ansøger, og at den er målrettet de ansøgere, der har kvalifikationerne til at kunne bestride stillingen, og det skal gælde, uanset hvilket tilhørsforhold man har. Det er min overbevisning, og det bliver det ved med at være, og så kan hr. Ulrik Kragh have sin overbevisning om, hvordan det skal stå i de forskellige ting og i de forskellige regler. Det må fru Line Barfod konfrontere hr. Ulrik Kragh med.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er helt med på, at selv om jeg har forstået, at der er et værdifællesskab mellem Venstre og Dansk Folkeparti, så kan der også være enkelte steder, hvor der er nogle mindre uenigheder mellem Venstre og Dansk Folkeparti.

Men Dansk Folkeparti udgør jo det parlamentariske grundlag for regeringen, og hvis Dansk Folkeparti ikke ønskede, at man skulle have den centrale styring via resultatkontrakter, kunne Dansk Folkeparti give udtryk for det og have en indflydelse på det. Derfor spørger jeg til, om Dansk Folkeparti mener, det er i orden, at man via resultatkontrakter styrer det offentliges stillinger og behandling af stillingsopslag.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Hvis der er et eller andet, man gør ude i administrationen i de forskellige statslige enheder, noget, de kan gøre af sig selv, uden der skal lovgives om det, så bliver vi jo ikke spurgt om den slags.

For min skyld kunne man ganske enkelt formulere det på den måde, at jobannoncerne jo skal målrettes de kvalifikationer, som kræves af en jobsøger, og at jobsøgeren selvfølgelig skal leve op til at kunne bestride et job for at få jobbet. Det er meget enkelt.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

I min ordførertale har jeg klart og tydeligt sagt, at det er kvalifikationerne, der gælder, og at det er de ansattes udvalg, der tager beslutningen. Så der er vi ikke uenige. Men det, jeg ikke kan fatte fra Dansk Folkepartis side, er, at det, hvis man

opfordrer endnu flere til at søge jobbene, er modsat diskrimination. Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Jeg vil gerne have en forklaring på, hvordan man kan diskriminere andre, hvis man siger, at det også er åbent for dem, der føler sig anderledes, og som måske tænker, at de ikke bliver betragtet ligesom de andre. Hvordan kan det være modsat diskrimination, det fatter jeg ikke? Jeg ved godt, at vores holdninger ikke er ens, men det vil jeg gerne have en forklaring på.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg tror, at det blev afklaret i forbindelse med fru Lone Dybkjærs spørgsmål, og jeg tror egentlig også, at fru Lone Dybkjær gjorde opmærksom på, at jeg måske havde tolket det her forslag forkert, og at det ikke var det, der var hensigten fra fru Lone Dybkjærs side.

Så det korte af det lange er, at det stadig væk er min holdning, at det her ikke er nødvendigt at skrive ind, for jeg mener, at en jobannonce skal udfærdiges på en sådan måde, at den er målrettet de ansøgere, der har de kvalifikationer, som jobbet kræver. Uanset hvor man kommer fra, og hvilken oprindelse man har, og hvilken orientering man har inden for forskellige observanser, så skal det være den bedst egnede til at bestride jobbet, der skal have jobbet.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Nu ved vi, at Dansk Folkeparti er regeringens parlamentariske grundlag, og at det kan få regeringen til at lave næsten alt. Det er derfor, der er nogle, der synes, at det er for meget. Jeg synes også, at det er for meget. Men det er ikke mit problem, det er regeringens problem.

Nu har regeringen et problem her med ansættelse, altså de har ikke kunnet opnå det, de har sagt officielt. Vil Dansk Folkeparti være med til at hjælpe regeringen på den her front, så vi får endnu flere i arbejde, hvor sammensætningen er anderledes, hvor mangfoldigheden er bredere? Vil Dansk Folkeparti være med til det? Det vil jeg gerne spørge om.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Selv om regeringen skulle finde på at sige, at det her er et udmærket forslag, så er den holdning, som jeg giver til kende, Dansk Folkepartis, uanset hvad regeringen siger i den forbindelse. Man

skal også huske på sammensætningen på forskellige jobområder. Sammensætningen afgøres af, om ansøgerne har de rette kvalifikationer, ikke efter hvilken oprindelse de har. Det er et spørgsmål om, hvilke kvalifikationer man har, og så er det den bedst egnede, der skal have jobbet, uanset hvad.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Nu er det jo ikke for at få afprøvet eller spørge ind til Dansk Folkepartis holdning til diskrimination og sådan noget. Det har vi taget nogle gange før, så det behøver vi ikke bruge tid på. Men det, der er interessant her i den her sammenhæng, er jo at få afklaret, om hr. Bent Bøgsteds mener, det er i orden, at ministerierne igenem kontrakter, lønkontrakter, bonuskontrakter eller på andre måder, siger til lederne, at de skal ansætte bestemte grupper for at befolkningens sammensætning kan afspejles.

Det er jo de målsætninger, regeringen har sat for bl.a. ministerierne, nemlig at der skal ansættes en sammensætning, der afspejler befolkningen, og det skal kunne påvirke de penge, den bonus, lederne får.

Mener hr. Bent Bøgsteds, det er i orden, at man gør det sådan, og derved også anerkender, at der skal gøres en særlig indsats for at få bestemte grupper ind på arbejdspladserne, eller mener hr. Bent Bøgsteds, at det er han imod man gør?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsteds (DF):

Det, det drejer sig om i statslige ansættelsesforhold, uanset hvor det er, er, at det er de bedst egnede, der kan bestride jobbene, som får jobbene. Jeg har da ikke noget imod, hvis nu man kan sige, at der er et sted, hvor man skal bruge ti ansatte. Hvis ti indvandrere er de bedst egnede til at få de job, så har jeg da ikke noget imod, at de får jobbet. Men hvis det er ti danskere, der er de bedst egnede, så skal de have jobbene. Jobbet skal altid afspejle, at det er den bedst egnede, der har jobbet, uanset hvad.

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det er vi jo ikke uenige i. Jeg tror ikke, at nogen, der sidder her, er uenige i det, hr. Bent Bøgsteds siger. Det, som jeg prøver at spørge til, og som jeg tilsyneladende ikke kan få hr. Bent Bøgsteds til at forholde sig til, er: Hvad mener Dansk Fol-

keparti? Hvad er Dansk Folkepartis holdning til, at lederne i den offentlige sektor bliver aflønnet efter deres indsats for at ansætte etniske minoriteter og minoritetsgrupper og derfor skal yde en særlig indsats for at få dem ind på arbejdspladserne? Hvad er hr. Bent Bøgsteds holdning til det?

For det er sådan set den virkelighed, der er i dag. Det kan godt være, at man ikke skriver det i jobannoncerne, men som ministeren gjorde rede for, og som hr. Ulrik Kragh også gjorde rede for, så gør man det bl.a. ved at sikre, at ledernes lønninger bliver afspejlet af sammensætningen på deres arbejdsplads, og på den måde opfordrer vi dem direkte til at gøre en indsats for at få ansat minoritetsgrupper.

Hvad er hr. Bent Bøgsteds holdning til det, for som fru Line Barfoed også var inde på, er det sådan set også noget, som Dansk Folkeparti må tilslutte sig, når de er det parlamentariske grundlag for regeringen?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsteds (DF):

Det kan jeg sige ret klart: Dansk Folkeparti er imod kvotering i ansættelsesforhold. Vi er imod, at man skal sige, at vi skal have nogle bestemte minoriteter ind; det skal afspejle sig i så og så mange i ansættelserne. Det er et forslag, der tidligere har været oppe, om, at det skal afspejle vistnok 3 pct., der skulle være ansat.

Dengang sagde jeg også, at det for Dansk Folkeparti drejer sig om, at de bedst egnede får jobbet. Uanset hvilken oprindelse man har, er det de bedst egnede, der skal have jobbet, og det skal ikke være baseret på, at man skal have en vis procentdel af ansættelserne, der skal være etniske minoriteter. Det har ikke noget med det at gøre. Det er et spørgsmål om, hvorvidt de, der er ansat, har de rette kvalifikationer. Har de det, eller har de det ikke? Det er det, det drejer sig om, når man ansætter folk, og det er den holdning, Dansk Folkeparti har. Og så ser vi ikke på, hvilken oprindelse man har i den forbindelse.

Formanden:

Tak til hr. Bent Bøgsteds. Så er det hr. Lars Barfoed som ordfører.

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil gerne starte med at sige, at jeg sådan set har meget sympati for det her beslutningsforslag og ikke mindst intentionerne bag beslutningsforslaget. Jeg skal måske så lige skynde

mig at sige til forslagsstillerne, bare for at forslagsstillerne ikke glæder sig for meget, at det er noget, man tit siger i starten, når man har tænkt sig at afvise forslaget lidt senere. Men så kommer helheden til at virke lidt mere venlig.

Men jeg siger det også, fordi jeg har sympati for forslaget. Det tror jeg egentlig alle har, for vi skal jo blive bedre til, ikke mindst i den offentlige sektor, at få minoriteter ind på arbejdsmarkedet, ind i job, altså også i den offentlige sektor. Især gælder det vel etniske minoriteter, folk af anden etnisk oprindelse end dansk, som der er et klart behov for at få integreret bedre, og det gælder f.eks. også handicappede.

Det er vi, hvilket flere også under debatten har påpeget, stadig væk for dårlige til. Vi har ikke nået de mål, som vi skal på det område, og derfor skal vi selvfølgelig søge at finde veje til at blive bedre til det. Derfor synes jeg da også, det er glædeligt, som det også har været inde i debatten, at det er en målsætning mange steder, at man får flere folk med anden etnisk oprindelse ind på jobbene i den offentlige sektor.

Men så vil jeg sige, at vi i Det Konservative Folkeparti altså ikke tror på, at det at følge det her beslutningsforslag overhovedet vil få nogen som helst effekt i den retning. Vi må i hvert fald afvise, at der fra centralt hold skal udgå en ordre om, at man skal nævne alle de her grupper, når man søger folk til job i den offentlige sektor, i statsligt regi.

Det er en centralstyring, som jo er helt i strid med alle tanker om, at vi skal give mere plads til ledelse, mere rum til ledelse, mere plads til kreativitet i ledelsen i den offentlige sektor, hvis vi begynder at udmønte centralt fastsatte regler om, hvordan ordlyden af stillingsannoncer skal være.

Det er centralisme, det er også enormt bureaukratisk, og som sagt tror vi i Det Konservative Folkeparti ikke på, at det har nogen effekt. Men hvis der er områder, hvor man gerne vil forsøge sig med det, er man frit stillet til at skrive de her ting, og så kan man jo se, om det der har fået en effekt. Og så kan man jo måle det op mod andre, der ikke gør det, og så kan det jo brede sig, hvis det mod forventning skulle vise sig at have en effekt.

Kl. 10.45

Jeg har undret mig lidt over, at forslagsstillerne virkelig alvorligt mener, at det er noget, som kunne have en betydning, altså gøre en forskel, men det mener man øjensynligt, også når vi læser bemærkningerne. Men det er jo ganske man-

ge grupper, der skal nævnes, hvis man skulle følge forslaget. Så skal man både nævne race, hudfarve, religion eller tro, politisk anskuelse, seksuel orientering, alder, handicap og national, social eller etnisk oprindelse. Uanset om man hører til en minoritet inden for en af de her grupper eller ej, så kan man vide, at man er omfattet.

Men det gælder jo os alle sammen, for så er vi alle sammen omfattet af de her minoriteter. Vi har alle sammen en alder, og vi har formentlig også alle sammen en hudfarve. Sådan kunne man blive ved. Vi er alle sammen dækket ind af det her. Så det er meningsløst. Eller i hvert fald vil jeg sige, at det, der står i finansministerens cirkulære, jo netop indeholder essensen af det, nemlig at man skal sørge for, at opslag og stillinger i staten som udgangspunkt indeholder en opfordring til, at alle interesserede – og så kommer det – uanset personlig baggrund søger stillingen.

Så er det jo sagt i stedet for at remse alle de her grupper op i en efter min mening helt meningsløs sammenhæng.

Jeg kan godt se, at forslagsstillerne vurderer, at det ved at målrette initiativet mod en bred vifte af minoriteter, som der står i bemærkningerne, sikres, at alle mulige jobtagere ikke selv skal afkode jobopslagene nuværende budskab om, at alle uanset personlig baggrund er velkomne til at søge job.

Undskyld, jeg siger det, men der er da ikke brug for nogen speciel afkodning af et budskab om, at alle uanset personlig baggrund nå at søge jobbet. Det er da betydelig sværere at afkode et budskab om, at alle uanset race, hudfarve, religion eller tro, politisk anskuelse, seksuel orientering, alder, handicap og national, social eller etnisk oprindelse er velkomne til at søge jobbet. Det er da betydelig sværere at afkode det budskab end det rene og klare budskab, som finansministeren har skrevet i sit cirkulære, om, at alle uanset personlig baggrund er velkomne til at søge jobbet.

Som sagt: Uanset sympati for intentionerne og målsætningen, så mener vi i Det Konservative Folkeparti ikke, at det er et hensigtsmæssigt forslag. Vi mener ikke, at det vil gøre nogen forskel, og vi afviser forslaget.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Udtrykket uanset personlig baggrund er jo så bredt, at det ikke siger noget som helst. Det vil

sige, at ordføreren og jeg og alle mulige andre kan søge alle mulige stillinger uanset personlig baggrund. Det siger simpelt hen ingenting. Det er det ene, jeg gerne vil sige.

Det andet er, at man selvfølgelig kan undre sig over, at man i ligebehandlingsåret laver en ændring af cirkulæret, hvor man altså nægter at nævne alder, køn, race, religion eller etnisk tilhørsforhold, som man dog har gjort i tidligere cirkulærer. Det må man sige. Det er jo den ændring, der er sket. Nu skal der intet stå.

Det, som også undrer mig, er, at hr. Lars Barfoed kan undre sig så meget over, at vi siger det. Det er faktisk nogle af de værditings, man trækker frem gang på gang for at understrege, at der altså ikke må diskrimineres. Det er også det, som f.eks. EU's foreslåede forfatningstraktat og alle mulige andre traktater indeholder. Der må ikke diskrimineres. Når man nævner alle disse ting, er det jo, fordi det ikke har været nok bare at sige, at alle er ens, lige, kan søge alting. Nej, man siger, at der ikke må diskrimineres, og så præciserer man, hvad der ikke må diskrimineres imod. Det gør man jo, fordi der er en grund til det, og ikke fordi man bare ønsker at bruge ord.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg må altså fastholde, at jeg synes, at det er betydelig mere forvirrende for modtageren og for læseren af sådan nogle stillingsannoncer, hvis alle de her ting er nævnt, for det bringer os jo tilbage til det, der står i cirkulæret, nemlig at vi alle sammen kan søge. Det er egentlig også det, der er budskabet. Alle skal kunne være velkomne til at søge jobbet, uanset om man har den ene eller den anden race, hudfarve, religion osv. osv., som det er opregnet i beslutningsforslaget.

Jeg kan ikke se, hvordan opremsningen af alle de her kategorier af minoriteter skulle give annoncen et stærkere udseende af, at man er mere velkommen, end når der står »uanset personlig baggrund«. For der er så mange kategorier her, at det næsten forvirrer mere, end det gavner på nogen som helst måde.

Kl. 10.50

Jeg kan altså ikke lige gennemskue, om det er i strid med et eller andet, men hvis det endelig var og man så bare skrev det, man var interesseret i, altså hvis man f.eks. sagde, at man på en arbejdsplads har behov for at få flere med en anden etnisk oprindelse end dansk, så kunne man understrege etnisk oprindelse for ligesom at sende et signal til dem. Jeg tør ikke sige, om det

er noget, man kan, fordi det så muligvis konflikter med et eller andet, men det ville dog være et mere tydeligt signal om, at man gerne ville have netop den kategori ind på arbejdspladsen.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg tror lige, der er en diskussion, vi bliver nødt til at tage i udvalget; jeg føler mig bestemt ikke overbevist om, man har lov til på den måde at diskriminere.

Det, jeg sådan set bare gerne vil sige, er, at der jo finder en meget stor diskrimination sted. I sin tid fandt der faktisk diskrimination sted mod kvinderne, og der indførte man jo det – jeg er ikke sikker på, hvem der stemte for det forslag i sin tid – som vel alle synes er meget rimeligt: m/k. Det var for ligesom at sige: Her er der altså tale om kønsneutralitet, i hvert fald på papiret.

Nu er der bare andre minoriteter – man kan jo diskutere, om kvinden var en minoritet i sin tid, men sådan blev hun i hvert fald betragtet – der føler sig diskrimineret. Jeg er fuldstændig overbevist om, at hr. Lars Barfoed ikke har nogen problemer. Det har hvid mand i dette land aldrig haft.

Problemet er, at der er andre med en anden end hvid mands baggrund, der har følt sig diskrimineret. Og det er derfor, vi synes, det måske kunne være en god idé at nævne det, og at det i hvert fald er problematisk, at man tager det ud af det eksisterende cirkulære. Det er jo også en slags signal. Det at skrive »uanset personlig baggrund« er det rene, skære ingenting, for det er ikke alle, der kan søge det her. Der skal jo være nogle bestemte forudsætninger, når det kommer til stykket, og så bliver det en meningsløs efter sætning.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er i hvert fald ikke mere meningsløst at skrive: uanset personlig baggrund. Der ligger så selvfølgelig i det, at man skal have de kompetencer, der skal til for at kunne bestride jobbet, men det er i hvert fald ikke mere meningsløst end at nævne alle de her kategorier, altså at man kan søge det uanset hudfarve og alder, og hvad ved jeg; at alle ting skal nævnes. Det er da fuldstændig det samme som at sige: uanset personlig baggrund. Uanset personlig baggrund er bare et betydelig mere enkelt budskab.

Om det med m/k vil jeg sige, at jeg ligesom fru Lone Dybkjær heller ikke kan gennemskue,

om det, hvis man skrev »uanset etnisk oprindelse«, så er i strid med noget, og om det i virkeligheden ville være hensigtsmæssigt. Jeg nævnte det bare som eksempel på noget, der dog ville sende et tydeligere signal til netop den gruppe, hvis det var den gruppe, man gerne ville have ind på den pågældende arbejdsplads. Det ville jo i virkeligheden være det samme, som dengang man skrev m/k, for da var det jo også et bestemt signal om, at man skulle søge jobbet uanset køn. Så ville det jo være det samme som at sige, at man uanset etnisk oprindelse bare skal søge det her job. Altså, de to ting er i høj grad sammenlignelige.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Helt ærligt, jeg er meget glad for, at den konservative ordfører, hr. Lars Barfoed, åbent og ærligt giver os ret og siger: Vi har ikke nået det mål, som er nævnt tidligere. Derfor går mit spørgsmål direkte til den konservative ordfører: Har man et andet forslag? Har man råd og vejledning til ministeren på det her område? Hvad kan vi gøre?

Jeg synes, beslutningsforslaget fra De Radikale kan være en mulighed, kan være en åbning, men det vigtigste for os Socialdemokrater er: Hvordan kommer vi videre? Har man nogen løsningsmodeller?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er jo næsten uden for diskussion, at vi ikke er nået så langt, som vi gerne vil. Det gælder vel både det private og det offentlige, men nogle arbejdspladser er bedre end andre. Jeg tror, at en af de ting, man skal gøre, er i højere grad at interessere sig for de arbejdspladser, hvor det er lykkedes at få mange af, lad os bare sige anden etnisk oprindelse til at søge ind på den pågældende arbejdsplads. Hvad er det egentlig, man har gjort på det pågældende sted for at få dem ind? Så kan vi lære af hinanden, lære af det gode eksempel, for der er jo stor forskel på, hvor god man er til at tiltrække folk med forskellige minoritetsbaggrunde. Så det tror jeg ville være det rigtige.

Jeg mener jo så netop også, at det rigtige er at give plads for ledelserne i virksomhederne, også i de offentlige virksomheder, til at eksperimentere med det her, i stedet for at vi sidder herinde i Folketinget og mener, at vi er klogere end alle på, hvordan det her kan gøres, og at det kan kla-

res ved, at vi skriver det her i alle stillingsannoncer. Vi skal give plads til, at lederne selv kan eksperimentere med forskellige måder at gøre det på, så vi på den måde kan få mangfoldigheden til at blomstre og lære af de gode eksempler.

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Igen: Jeg er meget enig. Det, vi slås for, det, vi kæmper for, er at få nogle ind i varmen. Det er der nogle arbejdspladser der har gjort og med et godt resultat, og som siger, at de sagtens kan passe arbejdet, at de sagtens kan bestille noget. Det er hverken omvendt diskrimination eller noget andet.

Det er derfor, jeg spørger: Skal man ikke en gang imellem sige, at vi ansætter den næstbedste, for hvis ikke vi gjorde det, så kunne vi ikke hjælpe dem, der skal på fleksjob, de psykisk syge og alle de der gode mennesker, som vi også har et ansvar over for, og som arbejdsgiverne har et ansvar over for.

Hvad siger Det Konservative Folkeparti til det?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er jo et helt nyt forslag. Det er jo ikke, så vidt jeg kan gennemskue det i hvert fald, det, der står i beslutningsforslaget, altså at man skal ansætte den næstbedste til jobbet. Så det er jo et nyt forslag fra Socialdemokratiets side, som jeg synes er interessant: at man skal begynde at ansætte de næstbedste til jobbene.

Jeg har ikke tænkt videre over det, men jeg må nok sige, at jeg ikke lige umiddelbart tror – og jeg tror nok, jeg vil holde fast i det – det er den rigtige vej for den offentlige sektor at gå at udstede en bekendtgørelse om, at vi nu skal til at ansætte de næstbedste til jobbene.

Jeg tror ikke, det fremmer noget, og jeg tror slet ikke, at det ville skabe nogen opbakning til, at vi skulle have flere minoriteter ind, hvis vi siger, at det er de næstbedste, vi ansætter. Jeg synes næsten, det kunne være diskriminerende, hvis vi gjorde det og så mente, at det ville være folk, som var minoriteter, som kom ind, for så ville vi jo sige, at de er de næstbedste til jobbene. Det mener jeg ikke nødvendigvis de er. Tværtimod kan de jo ofte være de bedste til jobbene.

Så det er ikke lige en løsning, som jeg vil anbefale.

Formanden:

Tak til hr. Lars Barfoed. Så er det hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kamal Qureshi (SF):

Det forslag, som Det Radikale Venstre fremsætter i dag, giver lejlighed til at sætte fokus på det problem, som, så vidt vi har kunnet høre i hvert fald, alle undtagen Dansk Folkeparti har erkendt heroppefra, nemlig at den offentlige sektor har et problem med at rekruttere fra minoritetsgrupper og har et problem med at rekruttere sådan, at personalesammensætningen afspejler det omgivende samfund.

Kigger man på, hvor regeringen jo har en meget direkte indflydelse på personalets sammensætning, nemlig i ministerierne, så har regeringen ikke kunnet leve op til sine egne målsætninger, siden den kom til magten, om, at personalesammensætningen i ministerierne skulle afspejle det omgivende samfund.

Så kan man selvfølgelig godt heroppefra spørge: Jamen er det forslag, som ligger her, om at nævne minoritetsgrupper i stillingsopslagene, så det, der kan gøre det? Det er ikke sikkert, at det er det. Jeg tror heller ikke, der er nogen af os, der siger, at det er de vises sten til at løse den opgave.

Men vi kan jo også konstatere, at regeringen nu har siddet ved magten i knap seks år og ikke har kunnet leve op til sine egne målsætninger om at få den offentlige sektor til at afspejle det omgivende samfund. Man kan så selvfølgelig stille det spørgsmål, som hr. Ulrik Kragh har gjort, om, hvorvidt der nu er kvalificerede ansøgere nok, men vi kan i hvert fald konstatere, at den private sektor er langt foran den offentlige sektor med hensyn til at ansætte minoritetsgrupper. De har en meget bredere sammensætning af deres personale, end den offentlige sektor har.

Så derfor er det jo muligt at rekruttere sådan, at sammensætningen bliver mere mangfoldig og i højere grad afspejler det omgivende samfund, hvis man bruger nogle tiltag. I Storbritannien f.eks. bruger man bl.a. det her med at nævne de forskellige grupper i opslagene fra det offentlige. Man annoncerer også mere utraditionelle steder end i Berlingske og Børsen og de steder, som man nu bruger til opslag, for netop at sikre, at de kvalificerede ansøgere, der eksisterer i minoritetsgrupper, søger jobbene.

Så vidt jeg har kunnet se, og jeg har alligevel sådan kunnet følge lidt med i, hvad der foregår

på det område, så har man jo ikke fra den offentlige sektors side – heller ikke fra ministeriernes side – valgt at bruge tilstrækkeligt af de midler, som er afprøvet i udlandet, for at sikre en mere bredt sammensat personalegruppe.

Så spørgsmålet er: Hvilke tiltag er der på vej fra regeringens side i den fremadrettede tid, hvor regeringen er ved magten? Hvad har man tænkt sig at gøre for at rette op på den skævhed, der er på de arbejdspladser i den offentlige sektor, hvor der i dag muligvis er ansat de næstbedste, fordi man ikke har fået de bedste fra minoritetsgrupperne til at søge de stillinger, man gerne vil have de skal søge? Det ved vi jo ikke, i og med at ansøgningerne ikke kommer.

Kl. 11.00

Så derfor kan man sige, at det godt kan være, at det her ikke er løsningsforslaget, selv om det jo godt kunne være et skridt på vejen set med SF's briller, men vi har hverken kunnet få svar fra hr. Lars Barfoed, hr. Ulrik Kragh eller ministeren, endnu i hvert fald, på, hvad man så har tænkt sig at gøre for at sikre en sammensætning i medarbejderstaben på de offentlige arbejdspladser, så den afspejler det omgivende samfund.

Formanden:

Tak til hr. Kamal Qureshi. Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten støtter forslaget, som vi mener er et skridt i den rigtige retning.

Jeg vil gerne sige, at det jo ikke, som man ellers måske lidt kunne få indtryk af i debatten – især da man hørte hr. Ulrik Kragh, men også hr. Lars Barfoed tale om det – er noget fuldstændig nyt, at man fastlægger, hvordan stillingsopslag skal se ud. Det har man jo, som fru Lone Dybkjær var inde på, gjort i mange år i forbindelse med, at der skulle stå m/k i stillingsannoncerne osv. Man har også tidligere udsendt cirkulærer og har jo også i dag et cirkulære, og det er på baggrund af det cirkulære, som er udsendt fra regeringen i 2006, at det her forslag er blevet fremsat.

Et tidligere cirkulære fra 2000 om stillingsopslag nævnte faktisk nogle minoriteter – alder, køn, race, religion, etnisk tilhørsforhold – mens andre minoriteter ikke var nævnt: seksuel orientering og handicap. Det førte selvfølgelig til, at De Samvirkende Invalideorganisationer og Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske prote-

sterede og spurgte, hvorfor de minoritetsgrupper ikke var nævnt, når de andre var.

Der er så kommet det nye cirkulære fra regeringen, hvor der, som det har været fremme i debatten her i dag, bare står, at opslag af stillinger i staten som udgangspunkt skal indeholde en opfordring til, at alle interesserede uanset personlig baggrund søger stillingen.

Det, som De Radikale i stedet foreslår i deres beslutningsforslag, er jo, at man i stillingsopslaget skal nævne de minoriteter, som man har valgt at skrive ind i loven mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet, fordi det er i forbindelse med de minoriteter, vi politisk har besluttet, at der er brug for at gøre en særlig indsats, at der er brug for at gøre noget imod diskrimination. Derfor er det de minoriteter, der er væsentlige at nævne i stillingsopslagene for at understrege, at man rent faktisk mener alvorligt, at man ikke vil diskriminere blandt ansøgerne i forhold til disse minoritetsgrupper. Det mener jeg er væsentligt at have med.

Man har jo kunnet se flere steder, at det faktisk virker. Man kunne bl.a. i 1999 høre fra Finansministeriet, at de havde erfaret, at når de i stillingsopslaget opfordrede ansøgere med såvel dansk som anden etnisk baggrund til at søge, så kom der flere ansøgere med anden etnisk baggrund. Så det har en betydning, hvad man skriver i stillingsopslagene, og derfor støtter vi det forslag, der ligger.

Jeg synes så også, det var interessant at høre den diskussion, som hr. Ulrik Kragh rejste, om, hvordan vi skal styre den offentlige sektor. Jeg foretrækker klart, og det er jo også det, der ligger fra oppositionens side, at når vi skal opstille nogle regler og rammer, foregår det i en åben, demokratisk debat; at det er noget, vi diskuterer i Folketinget eller i kommunalbestyrelsen. Det er derigennem, vi skal sætte rammerne, mens denne regering og Dansk Folkeparti i stedet ønsker, at rammerne skal fastlægges i kontrakter, hvor det har direkte økonomisk konsekvens, hvis ikke man lever op til lige præcis de mål, som bliver opstillet i kontrakterne. Det gælder, hvad enten vi snakker om statslige myndigheder og direktører osv. eller vi snakker om kommunerne.

Disse kontrakter bliver fastlagt ved hemmelige forhandlinger, og nogle af kontrakterne er endda så hemmelige, så man ikke kan få offentlig indsigt i dem. Jeg foretrækker helt klart, at vi har en åben, offentlig debat om, hvad det er for nogle mål, vi stiller op, frem for at det er noget,

der foregår i et lukket, centralstyret system. Det synes jeg faktisk er en lige så væsentlig politisk debat at få rejst som spørgsmålet om, hvad vi gør for at få flere minoriteter ansat i det offentlige.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det er jo pudsigt at høre, når man som ordfører tidligere i debatten, da man blev stillet et konkret spørgsmål om, om man slet ikke skal gøre noget for at få minoriteter ansat, så eksemplificerede og sagde: Staten gør faktisk noget, staten gør faktisk en indsats for at forfølge de målsætninger, som et bredt flertal i Folketinget har diskuteret sig frem til er de rigtige mål.

Kl. 11.05

Det, staten gør, er bl.a., at den mellem departementerne i ministerierne og styrelserne laver en offentligt kendt resultatkontrakt, som man laver en årsrapport på, og hvor man gør opmærksom på: Har vi nået målene? Det er en styring af styrelser, som er en meget, meget fornuftig måde at gøre tingene på. Og det mistænkeliggør fru Line Barfod i sin ordførertale. Det synes jeg simpelt hen ikke er rimeligt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var hr. Ulrik Kragh, der under sit ordførerindlæg begyndte at diskutere, om man overhovedet kunne tillade sig at opstille central fastsatte mål, hvis man samtidig gik ind for, at vi skulle have større tillid til, og at der skulle være mere selvbestemmelse for de offentligt ansatte. Så det var hr. Ulrik Kragh, der rejste debatten om, hvordan vi skal lede den offentlige sektor.

Jeg mener klart, at man skal lede den offentlige sektor ved hjælp af en åben, demokratisk debat om, hvad det er for nogle mål, vi stiller op, hvad det er, vi ønsker at opnå i forhold til den offentlige sektor.

Derimod mener jeg, det er et stort problem med de meget omsiggribende resultatkontrakter, som jo også har været fremme i den offentlige debat igennem de seneste måneder, hvor også en række af dem, der har siddet i Finansministeriet og har været med til for en del år siden at iværksætte hele dette arbejde med resultatkontrakter, siger, at det er gået for vidt, og at det er ødelæggende for muligheden for at lede den offentlige sektor på en god måde. Det synes jeg er vigtigt at have en debat om.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Nu er det jo sådan, at Folketinget kan diskutere hvad som helst, Folketinget sætter på dagsordenen. Det er faktisk ikke det, vi har på dagsordenen, men jeg blev konkret spurgt: Lader staten bare det her sejle? Og ud fra det gav jeg et eksempel på hvordan. Så lad være med at mistænkeliggøre det her.

Til gengæld kunne jeg godt tænke mig at spørge fru Line Barfod, om det er essentielt og vigtigt, om det vigtigste værktøj, vi overhovedet kan have, er, at man formulerer de her ting meget specifikt, således at lederne bare må rette ind og sige javel, eller at man siger til lederne: I har et ansvar for at løse den her opgave, og I skal bruge alle de værktøjer, der er, og der er metodefrihed.

Jeg synes, det er åbenlyst, hvad der er detailstyring – det er fru Line Barfods svar – og jeg synes, det er åbenlyst, hvad der er at give de offentlige ledere ansvar for, og det er den vej, vi prøver at anvise.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig klar over, at vi trods alt stadig som folketingsmedlemmer har ret til at rejse nogle debatter. Selv om man fra flertallets side prøver at indskrænke vores muligheder for det, så har vi stadig væk retten til at sige, hvad vi vil i vores ordførerindlæg. Men det er jo ikke det samme som, hvad der bliver truffet af beslutninger. Det er jo noget, et flertal afgør.

Jeg mener ikke, at det vigtigste redskab til at få flere minoriteter ansat, til at få en bredere sammensætning af de offentligt ansatte, er, hvad der står i stillingsopslagene. Det er der ingen der har påstået, heller ikke forslagsstillerne, men det er et redskab blandt mange andre.

Jeg mener derimod, at resultatkontrakter, hvor alting skal måles og vejes, kan være et problem, især når de bliver så detaljerede og med den grad af detailstyring, som vi har set igennem de senere år, og hvor det bliver vigtigere, at man opnår de ting, som er sat ind i kontrakterne, og kan måle og veje på dem, end hvordan tingene egentlig foregår, og hvad resultaterne egentlig er.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Fru Line Barfod er imod detailstyring, men går ind for det her beslutningsforslag, som da i

hvert fald er detailstyring. Jeg synes, det var rart at få det på det rene.

Er det sådan, at fru Line Barfod er modstander af, at man gør det til et succeskriterium for lederne i den offentlige sektor at få f.eks. flere af anden etnisk oprindelse ansat under de pågældendes ledelsesområder? For det er jo det, der ligger i resultatkontrakterne, og dermed er det jo også stærkt motiverende og, vil jeg altså påstå, betydelig mere effektivt end at nævne alle de her minoriteter i en stillingsannonce.

Altså: Er fru Line Barfod modstander af at gøre det til et succeskriterium for offentlige ledere at få flere ansatte af anden etnisk oprindelse, f.eks. inden for deres ledelsesområde?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er rigtig vigtigt, at vi gør det til et succeskriterium for den offentlige sektor, at vi får en bredere sammensætning af de offentligt ansatte. Men spørgsmålet er, hvordan vi gør det.

Gør vi det ved hjælp af resultatkontrakter, som i nogle tilfælde oven i købet er hemmelige, og hvor man bliver målt og vejet på en lang række forskellige punkter og det kan have direkte økonomiske konsekvenser, hvis ikke man lever op til dem?

Eller gør vi det ved at stille nogle rammer op, som f.eks. at vi har en lov imod forskelsbehandling? Det er jo en ramme, som man kan sige også er en detailstyring i forhold til, hvad offentlige ledere må. Der sætter vi jo nogle klare begrænsninger med hensyn til, at man ikke må diskriminere. Det er klart en detailstyring, og den går jeg ind for.

Derimod er jeg imod den detailstyring, der ligger i, at en lang række ting skal måles og vejes, og at den økonomi, man får til et bestemt område, eller den løn, man får som direktør, skal måles og vejes i forhold til nogle bestemte succeskriterier, for så bliver det kun dem, man er optaget af, altså de formelle krav, frem for det samlede resultat.

Kl. 11.10

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes, det var et langt, men ikke særlig præcist svar. Derfor vil jeg prøve at spørge på en lidt anden måde.

Altså, det må vel være sådan, at det er interessant at se på, hvordan de mennesker, der ansætter folk i den offentlige sektor, gør; det er jo le-

derne. Ansætter de folk af anden etnisk oprindelse eller andre minoriteter, eller gør de ikke? Hvis de ikke gør det i tilstrækkeligt omfang, så må det da være rigtigt, at man ledelsesmæssigt fra oven siger: Vi synes, det vil være godt, hvis I ansætter flere minoriteter, herunder folk af anden etnisk oprindelse, og gør det til et succeskriterium.

Er det ikke rigtigt, at det må være afgørende, at de mennesker, der ansætter folk, synes, at det er et succeskriterium for dem at få flere ind på arbejdspladsen af anden etnisk oprindelse, og at det derfor måske er noget af det mest effektive, man kan gøre?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg svarer, som jeg gjorde før: Jeg synes, det er rigtig vigtigt, at det er et succeskriterium i den offentlige sektor at få en bredere sammensætning af de ansatte.

Men spørgsmålet er: Hvordan gør man noget til et succeskriterium? Gør man det ved at piske folk og true med at trække deres penge fra dem, eller gør man det på andre måder, hvor de bliver medinddraget og selv er med til at udvikle nogle metoder til, hvordan de så kan opnå det, som vi opstiller som succeskriterier?

Jeg tror, at vi kommer længere, hvis vi har udannelse, supervision og møder med erfaringsudveksling osv., end vi gør via den økonomiske pisk. Det gælder, hvad enten vi snakker om ledere, hvor vi gerne vil have, at de lever op til at have en bredere sammensætning, eller om, hvordan vi sikrer, at børn, der går i skole, lærer at læse og skrive. For hvis man kun gør det med den økonomiske pisk og med centraliserede, standardiserede metoder, er jeg bange for, at det går galt.

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke for den debat, der har været, for jeg synes, at det har været en interessant debat om, hvor man skal stille kravene i forbindelse med offentlig ledelse. Regeringen mener, at det er detailstyring, når vi stiller sådan nogle meget overordnede krav helt generelt til den offentlige sektor, og det mener ordførerne fra regeringspartierne og Dansk Folkeparti også, men derimod går de ind og detailstyrer og bureau-

kratiserer i form af kontrol og alt muligt andet efterfølgende.

Vi har den modsatte opfattelse. Vi mener, at der skal være ret klare overordnede krav til ledelsen og så til gengæld større frihed efterfølgende. Det er ikke ensbetydende med, at der ikke skal være kontrol, men den måde med skemaer og alting, som regeringspartierne – med regeringen i spidsen selvfølgelig – har indført, er vi direkte modstandere af. Det er jo helt pudsigt at høre regeringspartierne – for man kan sige, at finansministeren såmænd ikke gik så langt i de sammenhænge – sige, at regeringen er imod detailstyring. Hvad er det for noget forvrøvlet sludder? Altså, regeringen bestiller ikke andet end at detailstyre, kontrollere og bureaukratisere, det ved vi alle sammen. Den offentlige sektor er ved at segne under at udfylde skemaer, og så kommer man her og siger, at det er detailstyring, når vi mener, at der skal være et stillingsopslag, som specifikt nævner, at man ikke må diskriminere mod de og de grupper. Jeg synes simpelt hen ikke, det hænger sammen, det, der bliver sagt.

Det er to forskellige måder at tilrettelægge den offentlige sektor på. Regeringspartierne vil kontrol, bureaukratisering, afrapportering, og hvad ved jeg, så der faktisk ikke mere er tid for medarbejderen til at lave et fornuftigt arbejde. Vi siger, at der skal nogle overordnede rammer til, og så må vi selvfølgelig på en eller anden måde se, hvordan de opfyldes.

Men udgangspunktet for det her forslag er jo, at næppe har man fået et ligestillingsår, hvor ligestillingsministeren render rundt og snakker om, hvor vigtigt det er, at vi får ligestilling og alle mulige grupper ind i samfundet, før Finansministeriet afskaffer det cirkulære – det gamle cirkulære – som dog specificerer noget om, hvad man ikke må diskriminere imod.

Nu er det alle uanset baggrund, og jeg vil bare gerne sige, at sætninger jo kan blive så brede, at de bliver indholdstomme, og det er jo det, der er sket med det her cirkulære. Det er indholdstomt, og derfor synes vi, det er en forkert vej. Vi synes, at det burde indeholde, at man som bundtekst nævnte de her ting.

Kl. 11.15

Det gør vi selvfølgelig ikke ud af den blå luft. Det gør vi, fordi vi ved, at der er mange grupper, der helt konkret føler sig diskrimineret. Og derfor synes vi, det er vigtigt at nævne, at de ikke behøver at føle sig diskrimineret, men at de roligt kan søge.

Det er selvfølgelig ikke et forslag, der løser hele den offentlige sektors problemer, det er der jo ingen, der har forestillet sig man kan, men spørgsmålet er, om ikke det kunne være en af måderne at få en bredere rekruttering til den offentlige sektor på.

Jeg synes så i øvrigt, at vi, netop som fru Line Barfod specielt har været inde på, diskuterede resultatkontrakter sådan helt ud i det blå. Der er jo ingen af os, der aner, hvad der står i disse resultatkontrakter, og derfor er der ingen af os, der kan deltage i en diskussion om, hvorvidt der rent faktisk står noget om, at det er særlige vilkår for den og den offentlige leder eller dem, der arbejder under den der offentlige resultatkontrakt, at der skal ansættes flere personer af han- eller hunkøn eller af anden etnisk baggrund, eller hvad ved jeg. Men det er jo så en diskussion, vi må prøve at tage.

Jeg prøvede netop på vejen herop at tjekke med finansministeren, som jeg jo engang har været ministerkollega med, om de her redegørelser, der i sin tid var om modernisering af den offentlige sektor, stadig væk eksisterer. Det er der ingen af os der mener at de gør. Det er ikke ensbetydende med, at vi ikke har redegørelser her i Folketinget. Men dengang – det er jo altså også langt tilbage – havde man faktisk hvert år en diskussion om modernisering af den offentlige sektor, hvor man kunne gå ind og diskutere nogle generelle principper. Jeg siger ikke, vi skal genindføre det, men jeg vil i hvert fald sige, at vi under udvalgsarbejdet godt vil prøve at diskutere lidt mere omkring alle de her spørgsmål, også i lyset af det, som ordførerne har sagt.

Det er jo selvfølgelig fristende for mig, også i lyset af det, man har sagt, at prøve at komme med en længere redegørelse om, hvad vores tilsidsreform indebærer. Den indebærer jo faktisk, at man laver nogle meget overordnede rammer for institutionerne, for de principper, der gælder for institutionerne, for, hvordan fagligheden skal være, og for, hvilke rammer ledelsen har. Det har ikke noget at gøre med, at der er frit valg på alle hylder, det indebærer det jo ikke. Netop det, at man har meget store, vide rammer for ledelsen og de offentlige institutioners virkemåder, betyder, at man skal være mere præcis med hensyn til, hvad det så er for nogle meget overordnede krav, der skal opfyldes. Et af de meget overordnede krav er, at der ikke må diskrimineres, og en specifikation af det.

Jeg vil også godt sige, at når vi ønsker at nævne det, er det jo, fordi, som jeg har sagt, at der er

mennesker, der føler sig diskrimineret, men det er jo altså også sådan, at man i andre sammenhænge, traktatmæssigt og på anden vis, mener, at det er nødvendigt at nævne de her ting, fordi der de facto finder en diskrimination sted.

Igen synes vi, det er meget mærkeligt, at det her ligestillingsår, som regeringen snakker højt og bredt om, indledes med, at man kommer med et cirkulære, hvor netop de præciseringer om minoritetsgrupper er blevet taget ud. Det synes vi er et rigtig dårligt signal. For det, der helt konkret betyder noget i forbindelse med en stilling, er de mennesker, der søger stillingen, og det er altså vigtigt uanset hvordan at sende det signal til de mennesker, at vi har en ikkediskriminerende offentlig sektor. Det kunne måske også være en af måderne til, at vi de facto får en ikkediskriminerende offentlig sektor.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Når jeg hører ordførerens tale, forledes jeg til at tage det ligesom en diskussion, hvor de blinde diskuterer farverne. Med det tænker jeg helt specifikt på, når ordføreren omtaler resultatkontrakter mellem departement og styrelser og siger, at der ikke er nogen her, der ved, hvad det går ud på.

Jeg tillod mig at bringe det frem som et værktøj med den forudsætning, at jeg selv sidder som kommitteret for hjemmeværnet som styrelseschef, der har en resultatkontrakt, jeg selv har skrevet under på. Hvis fru Lone Dybkjær er interesseret i, hvordan den ser ud, så kan hun gå ind på hjemmeværnets hjemmeside, HJV.dk. Der ligger den, og der ligger også en opfølgning med årsrapporter, som viser, hvad der har været. Og det er lige præcis de rammer, som fru Lone Dybkjær efterlyser. Så der er god sammenhæng i det.

Men det, som jeg egentlig ville spørge om, er: Har Det Radikale Venstre konkrete eksempler på, at nogen har afholdt sig fra at søge stillinger, fordi det ikke har stået anført, at man ønskede et bredt ansøgersfelt?

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Så vil jeg gerne sige, at jeg synes, vi skal gå ind og kigge på resultatkontrakterne bredt. Jeg vil ikke sige, der ikke er enkelte resultatkontrakter, der indeholder alle de her ting, men jeg vil betvivle, at alle resultatkontrakter gør det.

Lad os gå ind og pille nogle resultatkontrakter frem, og lad os se, hvad de indeholder, og lad os diskutere, i hvilket omfang der er nogle målsætninger på alle de her områder. Det synes jeg er helt konkret, og det kan vi jo gøre under udvalgsarbejdet. Jeg har jo heller ikke – det vil jeg da sige til beroligelse for alle, hvis det er en beroligelse – forestillet mig, at det her skulle bringes til afstemning, inden vi blev færdige med det her folketingsår. Men det kunne bruges til at diskutere de her ting.

Kl. 11.20

Og jeg vil gerne sige, at udgangspunktet for os jo klart har været, at knapt går vi ind i et ligestillingsår, før noget af det, som er vigtigst i ligestillingsåret, nemlig at man præciserer antidiskriminationen, så bliver fjernet. Det kan man jo have forskellige meninger om, og jeg indrømmer også gerne, at det cirkulære, der henvises til, er et cirkulære, som den her regering formentlig ikke har udformet, for det er fra før denne regerings tid. Sådan er det. Men lad os diskutere resultatkontrakterne.

Så er der spørgsmålet, om vi har konkrete eksempler. Ja, selvfølgelig har vi det, men eftersom de er personlige, kan vi jo ikke komme ind på det. Men det er selvfølgelig taget frem, fordi vi ved, at der er folk, der føler sig diskrimineret.

Formanden:

Tak til fru Lone Dybkjær. Og så er det finansministeren.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg har overhovedet ikke noget ønske om at forlænge debatten i lyset af den dagsorden, vi i øvrigt har, men jeg synes bare, der er sagt mange ting om, hvad staten gør, og hvad staten ikke gør, og hvilke regler der ligger om de muligheder for at aftale resultatkontrakter med chefer i staten. Nu er det jo staten, det handler om. Jeg vil lige præcisere igen: Det, vi taler om, er statens område, og det er ikke kommunernes og regionernes. Det fremgår jo også af beslutningsforslaget.

For det første vil jeg sige, at hvis det virkelig er sådan, at der er et flertal i Folketinget, der er meget oprørte over, at der er et særligt mål, der skrives ind i en resultatkontrakt med en chef for en styrelse eller et direktorat, må vi jo tage det op til overvejelse og overveje at pille det ud. For selvfølgelig kan man godt finde argumenter for, at der ikke skal stå noget måltal for, hvad man skal nå. Det vil jeg gerne give tilsagn om at vi da

godt kan diskutere, hvis det er en anstødssten, at man har det.

Men så vil jeg godt generelt sige, at der aldrig har været nogen regering, der har gjort mere for integrationen af andre etniske grupper. Og når nogle påstår det, skyldes det åbenbart en dyb uvidenhed. Derfor er jeg også kun glad for, at der her er blevet fremsat et beslutningsforslag, for så er der mulighed for i udvalgsarbejdet at anmode om at få en liste over alt det, som regeringen rent faktisk har gjort; det, som Personalestyrelsen gør; det, man gør omkring at uddanne ambassadører, lave jobbørser, holde seminarer og konferencer – den sidste havde vi i Nationalbankens lokaler, som jo er velegnede til formålet, med mere end tusind mennesker, der mødte op for på alle de områder, hvor staten er engageret, at se, hvilke muligheder der var.

Så jeg siger blot: Hvis nogen mener, man kan komme frem til, at denne regering gør mindre, vil de blive overrasket over, hvad det egentlig er, der finder sted, hvilket de så åbenbart ikke ved. Og det er det, som man kritiserer regeringen for, nemlig at vi åbenbart ikke til stadighed informerer Folketinget løbende om, hvad vi gør, i og med at noget åbenbart kan glemmes undervejs.

Så vil jeg også godt sige, at det er sådan, at går man ned og ser i tallene, kan man se, at vi ansætter dobbelt så mange elever med anden etnisk baggrund end dansk i staten i forhold til andelen i befolkningen. Vi er oppe på at ansætte dobbelt så mange i staten i forhold til befolknings sammensætningen. Og det viser altså, at man er opmærksom på det. Tager vi antallet af nyansættelser, altså ud over elevstillinger, er der også blandt det antal nyansættelser, vi har i staten, en større andel af medarbejdere med anden etnisk baggrund end dansk end i befolkningen generelt. Så det er endog meget, man fokuserer på det.

Men jeg er også nødt til at sige, at det jo ikke er sådan, at man i staten, hvor man jo i virkeligheden ikke har vækst i antallet af stillinger på de statslige områder, så afskediger nogen for at ansætte en anden. Vi afskediger altså ikke en sort for at ansætte en rød eller afskediger en rød for at ansætte en gul eller afskediger en hvid for at ansætte en sort osv. Det gør vi ikke.

Så det er et spørgsmål om, hvilke stillinger der er i omløb, og så endelig om, hvad det er for uddannelser, der er en forudsætning for, at man overhovedet kan komme ind på et stillingsområde. Og her er man også nødt til at se på virkelighedens verden og se på, hvad der overhove-

det er i den gruppe, som har de uddannelser, som efterspørges. Men vi gør meget, og jeg glæder mig som sagt til, at vi får mulighed for her at informere Folketingsudvalget om det, der rent faktisk finder sted.

Men så vil jeg sige, at noget af det, som bekymrer mig lidt, er – synes jeg – at man blander noget sammen fra nogle af de andre indlæg, når man taler om andelen. For når vi taler om etniske grupper eller »af anden etnisk herkomst«, måler vi jo altså ikke ud fra hudfarven, det må jeg sige med det samme. For det er jo så en gruppe, om jeg så må sige, som har en anden etnisk baggrund. Der noterer vi altså ikke, hvilken hudfarve man nu engang har, så man kunne gå ind i statistikken og sige: Jamen vi har så mange, der er sorte, så mange røde, så mange, der er gule, og så mange, der er hvide. Det gør vi ikke.

Helt galt bliver det, hvis man også her taler om, at nu har vi også et mål for det, når det gælder den andel, der skal være af dem, der så har en bestemt religion eller tro eller politisk anskuelse eller seksuel orientering. Så jeg vil bare sige, at her har vi ikke noget mål for, at man skal vide noget om det. Vi mener ikke, man ved en ansættelse skal vide, hvilken politisk anskuelse eller tro ansøgeren har.

Kl. 11.25

Det er jo lige før, man hørte om noget, der hedder kvotetildeling nu eller en målsætning, og at der her skulle gælde et særligt mål. Det undgår vi jo fuldstændig ved at sige, at alle – alle – der måtte have en interesse, kan søge stillingen. Vi har altså ikke noget mål om, hvilken andel det ellers skal være, for det vedrører overhovedet ikke den statslige ansættelsesmyndighed, hvilken politisk observans en ansøger har, eller hvilken tro en ansøger har, eller hvilken seksuel orientering en ansøger har.

Derfor mener jeg – det er i hvert fald min måde at se humanisme på – at så er det rigtige, at alle kan søge en stilling. Så kan man sige, ja, men man kunne jo godt nævne noget. Hvis jeg virkelig skal provokere, kunne jeg sige, at hvis man søger og siger, nu er det både for mænd og kvinder – og det skulle det gerne være – så skriver man jo heller ikke i en bundtekst, at kvinder også er mennesker. Det tager jeg som en forudsætning i virkeligheden; den position har vi – om jeg så må sige – forladt for hundrede år siden. I virkeligheden gør vi tit og ofte mere skade end gavn ved overhovedet at nævne noget i en bundtekst af det, som er en selvfølgelighed i det danske samfund.

For mig betyder alle *alle*, og det er det mest udtømmende begreb, og så må man på anden vis se, hvad man så egentlig gør for at ansætte alle.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er for at rette en misforståelse. Jeg tror ikke, der er nogen af os, der har ment, at resultatkontrakter ikke skulle indeholde målsætninger. Jeg synes, det er sådan en underlig plat – for at sige det lige ud – måde at argumentere på. Det er der ikke nogen, der har sagt. Det, vi har diskuteret, er, hvilke mål og hvad der måles, men ikke at der ikke skulle være nogen resultater og resultatkontrakter. Det har i hvert fald ikke ligget i mit udsagn.

Så siger finansministeren, at der ikke er nogen mål. Nej, men samtidig står han og praler af, at man ansætter dobbelt så mange med en anden etnisk baggrund end dansk i den offentlige sektor. Så et eller andet sted er der jo altså en ambition om, at man måske skal gøre noget ved det her, og så kan man ikke samtidig sige, at der ikke er noget mål. Man har i hvert fald en fornemmelse af, at der skal gøres et eller andet.

Det er så mere end procentandelen i befolkningen. Ja, på samme måde kan man sige, at hvis man har ansat et par kvindelige departementschefer sådan i træk, så ville det også være mere end en eller anden procentandel generelt, fordi man ikke lige kunne ansatte mænd, når man ansatte et par kvinder. Det er jo, fordi man vil rette op på en fundamental skævhed, at man gør noget. Hvis man overhovedet vil rette op på en fundamental skævhed, er man nødt til at overansætte inden for en gruppe, ellers ændrer man ikke den skævhed, der eksisterer i forvejen.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg må lige sige, at der var nogle, der meget voldsomt kritiserede, at vi i resultatkontrakter kunne have et tal f.eks. for, hvad det er for en målsætning, vi har. Vi har jo tilkendegivet også her, at den målsætning, vi har, i virkeligheden er, at den afspejling, som man ser uden for de statslige mure, også er den, man ser inden for – altså af befolkningssammensætningen.

Der kan jeg forstå, at der er nogle, der er meget pikerede over, at man kunne sætte sådan en målsætning op. Jeg er da glad for at høre, at det så ikke er alle, der mener det.

Men må jeg godt lige sige, at der, hvor jeg sagde, at vi ikke har nogen måltal og ikke har nogen målsætning, er, når man taler om f.eks. religion eller tro, politisk anskuelse eller seksuel orientering, fordi det overhovedet ikke vedrører den statslige ansættelsesmyndighed. Hvordan skulle man så vide, hvad det er for grupperinger, man har inden for de temaer? Så skulle man jo registrere det, og det ville give et samfund, jeg overhovedet ikke ønsker. Så der vil jeg blot sige, at for mig er alle *alle*. Det, der så er forskellen på vores ordvalg – også med hensyn til resultatkontrakter – er, at man taler om, at de har en anden etnisk baggrund end dansk. Det er det eneste, man i virkeligheden så fokuserer på, og ikke tro, seksuel orientering eller hudfarve i øvrigt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er jo som grebet ud af luften, det, der står i det her forslag. Det er jo sådan set sådan – som også andre ordførere har været inde på, og som jeg ikke specifikt har nævnt, derfor gør jeg det nu – at det nævnes i § 1, stk. 2, i lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet. Det er altså ikke nogle tilfældige ord, vi tager frem. Det er nogle, der er vigtige, når man diskuterer arbejdsmarkedet.

Vi tror, at det er meget vigtigt, at vi i den forstand i de enkelte annoncer, som på den måde er målrettet de enkelte personer, som ønsker at søge, skriver, at sådan er det, og at de ikke skal slå op i 500 andre cirkulærer eller læse nogle generelle målsætninger eller høre finansministeren med nogle foredrag et eller andet sted. Det er meget konkret, og det står i det konkrete jobopslag, og det tror vi er en effektiv måde at kommunikere på. For man kommunikerer helt konkret til den, der har interesse i netop den stilling og måske kan ønske at vide, hvordan de faktiske forhold i jernindustrien er, når det drejer sig om de forhold, vi har nævnt her.

KL 11.30

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen det bliver ikke meget nyt, for jeg refererer bare til det, der er sagt om måltal, og hvad det er, der egentlig skal stå i en bundtekst. Der siger jeg blot, at der ikke eksisterer måltal, når vi taler om politisk opfattelse, tro eller seksuel orientering, for det vedrører overhovedet ikke den statslige ansættelsesmyndighed, og det skal ikke registreres. Ingen kan komme og sige, om sam-

mensætningen er rigtig ud fra politisk observans, seksuel orientering eller tro.

Derimod kan man konstatere, at der er tale om personer, der har en anden etnisk baggrund end dansk, og det er den rummelighed, som man så egentlig fokuserer på også ved ansættelsen, så vi er sikre på, at det også afspejler andelen med anden etnisk baggrund. Der er det helt legitimt at man har en målsætning.

Jeg konstaterer blot, at når vi taler om nyan-sættelser, er man over den befolkningsmæssige andel, og når det gælder elever i staten, er man oppe på dobbelt så mange i forhold til andelen af befolkningen, og i øvrigt hænger det sammen med, hvad det er for områder – hvor hurtigt udskiftningen er, og hvilke forudsætninger man har uddannelsesmæssigt for at komme i betragtning.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Finansministeren og vi diskuterer og snakker om det beslutningsforslag fra radikal side. Vi har klart sagt, det er et skridt i den rigtige retning, men det løser ikke problemet alene. Derfor vil jeg spørge finansministeren, om der ud over de modsætninger, regeringen pænt og roligt de sidste 6 år har sagt, der er, ingen skævheder er her. Ellers ville vi ikke snakke om de her ting.

Private arbejdsgivere er bedre end de offentlige, hvad angår ansættelse af folk med anden etnisk baggrund end dansk – det er en realitet. Det indrømmer Det Konservative Folkepartis ordfører også. Derfor vil jeg spørge finansministeren, om han har et andet forslag, en anden idé til, hvordan vi kan rette op på den skævhed, der er.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er for det første at erkende virkeligheden og dernæst også at arbejde med forbedringer på de områder, hvor der egentlig er problemer. Men det kan også være, der er forskel på de områder, man kan ansætte på i en privat virksomhed, og det niveau, det kræver af uddannelse på en offentlig arbejdsplads. Der er meget stor forskel på, hvad det egentlig er. Er det et ufaglært job, eller kræver det nogle faglige forudsætninger?

Der er man nødt til at anerkende, at hvor det kræver nogle faglige forudsætninger, ligger der jo alene en fraserter, hvis der er grupper, der er underrepræsenteret på de uddannelsesområder. Jeg siger blot også til Socialdemokratiets ordfører, at ingen regering har gjort mere end

det, der rent faktisk finder sted her. Men vi kan jo ikke udøve tvang. Det er et frit samfund, vi lever i.

Man må spørge, hvem der egentlig ønsker at få en stilling, hvem der ønsker et livsforløb, der starter med en uddannelse, og hvordan en familiestruktur egentlig har været i forhold til det, der efterspørges på det danske arbejdsmarked. Det er alt det, man må håndtere og sætte ind over for for at sikre, at alle her i landet får lige muligheder: lige muligheder for uddannelse, lige muligheder for ansættelse. Det er jo nøjagtig det, vi i fællesskab også arbejder med. Jeg siger blot, at hvis man mener, man kan dokumentere, at der er nogen, der har gjort mere, så er det ikke korrekt.

(Kort bemærkning).

Hüseeyin Arac (S):

Jeg har heller ikke påstået, at man stiller samme krav til ansatte i det offentlige og det private. Men jeg vil også gøre finansministeren opmærksom på, at mange af de unge mennesker, vi snakker om i dag, og dem, der er ansat som elev, er født og opvokset i Danmark. Så de har lige så høje kvaliteter og uddannelsesmæssig baggrund som vores oprindelige danskere. Det skal jeg lige minde finansministeren om.

Jeg vil gerne stille næste spørgsmål, og det er: Der er en skævhed her, som jeg ikke kan få svar på hvordan regeringen vil løse, og hvilke tanker og ideer de har. Det kan jeg ikke få svar på.

Så det er med glæde, jeg har hørt, at der er dobbelt så mange elever af anden etnisk herkomst i det offentlige i forhold til i befolkningen. Det er godt, det er fint, det støtter vi hundrede procent op om. Det er ikke kun for de menneskers skyld, men det er også for det offentliges skyld. Er finansministeren ikke enig med mig i, at det er godt, at man får de unge mennesker ind i varmen via uddannelse og via elevkontrakter – også i det offentlige?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jo, men jeg giver det også bare som et eksempel på, at det er det, man er opmærksom på. Altså ved elevtilgangen – og en elevplads medfører jo normalt senere en offentlig ansættelse – er der dobbelt så mange med anden etnisk baggrund i forhold til befolkningens sammensætning i øvrigt. Og blandt nyansatte generelt i staten, som altså ikke alene omfatter elevsiden, er andelen med anden etnisk baggrund også højere end

det, der matcher andelen ude i befolkningen i øvrigt.

Kl. 11.35

Så man er målrettet mod at sikre, at grupper af indvandrere eller folk med anden etnisk baggrund også får job i den offentlige sektor, fordi det er et ønske fra alle sider, men man kan bare ikke trylle. Man kan arbejde ihærdigt for det, og jeg vil blot sige, at de, der mener, der ikke sker nok, så bare skal bede om at få en orientering fra Personalestyrelsen – det skal vi levere i forbindelse med udvalgsarbejdet – om, hvor meget der rent faktisk gøres, for den største fejl er, hvis man går rundt og tror, at der ingenting gøres, eller at man tidligere har gjort mere.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det glæder mig sådan set meget at høre fra finansministeren, at han oprigtigt er engageret i det her spørgsmål, oprigtigt går op i at få lavet en personalesammensætning, der er mere mangfoldig. Det synes jeg er rart at høre, og jeg synes også, det er en glædelig udvikling, at der er dobbelt så mange elever m.v., der kommer ind. Det tyder sådan set i hvert fald på, at der er interesse i minoritetsgrupperne – og her er der nok primært tale om personer af anden etnisk herkomst – og at der også er kapacitet og kompetencer til stede i gruppen for at kunne få de her job.

Men så vil jeg egentlig også godt spørge, bare for at få fjernet enhver form for misforståelse: Det virker jo næsten, som om finansministeren siger, der ikke er noget problem. Det går godt, og man laver en masse gode ting, men er det ikke korrekt, at man fra Finansministeriets side og fra det offentliges side faktisk har en erkendelse af, at der skal en særlig indsats til at få en mangfoldig og bredt sammensat arbejdsstyrke, og at det er derfor, man iværksætter de mange initiativer, som ministeren nævner?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Men der vil jeg gerne sige: Det har ikke noget med en bundtekst at gøre. Det har noget at gøre med, at f.eks. politiet har et mål om, at i gruppen af nyuddannede politibetjente skal der også være en balanceret andel af personer, der i virkeligheden kommer under begrebet anden etnisk baggrund.

Det går man målrettet efter, og det gør man kampagnemæssigt fra politiets side, og det har

ikke noget at gøre med en bundtekst, det er noget synligt, man går ud og gør. Det gør man også på statens område. Jeg nævnte, at vi har holdt et stort seminar – i øvrigt sammen med Kommunernes Landsforening og Danske Regioner, et kæmpe dagsarrangement – hvor jeg stadig mener, at der var mere end 1.000 med det, der egentlig hedder en anden etnisk baggrund, der mødte op.

Så man kan gøre noget målrettet for at løse den udfordring, vi står over for, og det er det, man skal, og det er det, der er brug for, fordi der er nogle barrierer, man skal ud over. Men den barriere er ikke en bundtekst i en annonce, som jeg mener i virkeligheden slører det, som er den danske model: at *alle* kan søge.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Som jeg i hvert fald også gjorde opmærksom på fra SF's side, er det jo ikke, fordi vi tror, at de vises sten ligger her i det forslag. Der kan være mange andre initiativer, som kan give en effekt.

Men jeg er glad for, at ministeren i hvert fald deler den opfattelse, som jeg tror vi alle sammen – i hvert fald alle undtagen Dansk Folkeparti – deler, at der skal laves en særlig indsats for at få de kvalificerede ansøgere til at søge de offentlige stillinger. Der skal gøres en særlig kampagneorienteret indsats og nogle andre lignende initiativer for netop at kunne få en sammensat arbejdsstyrke og sammensat personalesammensætning i alle den offentlige sektors led og kanter.

Det er jeg glad for at høre at man erkender at der skal en særlig indsats til for, og så er vi selvfølgelig også glade for, der bliver lavet den her indsats, og så må vi så se, hvilke andre initiativer der kan tages for at rette op på den skævhed, der er i dag på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen jeg tror, jeg er enig i det, som siges. Jeg vil blot lige om de mål, vi har – bare for, at det man overhovedet kan komme ind på om race, hud og hvad ved jeg ikke skal kunne misforstås – sige, at så er der et ønske om, at det, der i virkeligheden præger det private arbejdsmarked, og det, der præger det offentlige arbejdsmarked, er, at vi alle er danskere uanset baggrund.

Og når vi alle er danskere, skal det også være sådan i virkeligheden, at det afspejler, at dem, der er ansat i det offentlige eller i det private, nu engang alle er danskere. Så det er sådan en ideel

målsætning, at man fjerner de barrierer, der gør, at der er grupper af danskere med en særlig baggrund, som er underrepræsenteret, og hvor man tager fat og siger: Hvad er årsagen til det? Hvad kan vi gøre? Er det uddannelsen? Er det de unge, der ikke får samme mulighed fra starten? Er det nogen kulturforskelle, vi skal være med til at bryde op i eller røre rundt i for egentlig at sikre, at der er en ligelig repræsentation, som vi alle ønsker i et homogent samfund?

Kl. 11.40

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg synes jo, det sidste, som finansministeren sagde, var spændende, om, at vi skal se på: Hvad er det for nogle barrierer, der gør, at folk ikke kommer ind? Hvad er det for nogle barrierer, man skal se på og være med til at fjerne?

Det, vi har diskuteret her, har jo ikke været, at nogle har sagt, at vi skal have måltal for tro, religion eller andet, og at vi skal have registre over det. Tværtimod er der ingen af os, der ønsker den slags – nogle af os vil endda også gerne have det ud af CPR-registeret, så man heller ikke dér kan få de oplysninger.

Det, vi har diskuteret, er: Hvordan opnår man bedst det mål om, at det offentlige skal afspejle befolkningssammensætningen? Og jeg tror bedre, vi når det ved at undersøge, hvad det er for nogle barrierer, der ligger, og så prøve at fjerne de barrierer, f.eks. ved at lave noget lovgivning imod diskrimination, f.eks. ved at gå ud og diskutere med de forskellige områder inden for staten, end vi gør det ved at sige, at hvis ikke politiet når et bestemt måltal for, hvor mange der skal være af en bestemt slags, så kan det betyde, at man skærer i politiets bevillinger, eller det kan betyde, at der er en politidirektør eller en rigspolitichef, der får en mindre bonus. Det tror jeg ikke er den måde, man skal styre det på. Og det er jo det, vi har diskuteret: Hvad er det for en form for detailstyring, vi skal have? Er det den med den økonomiske pisk, eller er det nogle andre ting, der skal til?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen jeg har sagt én gang, at hvis måltallene er sådan noget, der virkelig støder an, så må man jo overveje, om man skal fjerne måltallene. Det er så en drøftelse, jeg også gerne vil tage med Personalestyrelsen, altså, at hvis det er noget, der sådan i virkeligheden giver anledning til en

meget væsentlig bred kritik i Folketinget, at der så ikke er noget måltal. Men vi har jo egentlig bare anset det som en vej til at hjælpe i forbindelse med integration. Men det kan der være flere meninger om, det skal jeg gerne anerkende.

Og så må jeg sige med hensyn til de barrierer, at det jo ikke er alle barrierer, man bare lige flytter ved lovgivning, for der er jo forbud mod diskrimination; den lovgivning er jo vedtaget. Så det er spørgsmålet, hvad det så er, der er årsag til det. Hvorfor er det måske så svært for nogle at søge et job? Er det, fordi man anser jobbene for ikke at være fine nok? Altså, der er tit og ofte også en kulturforskel. Hvad er det, man forventer at unge søger af job? Hvad er det for en tradition, der har været? Hvad er det for nogle uddannelser, man anser for at være finere end andre? Det er måske her, hvor vi må gøre noget særligt for egentlig at sikre, at vi også får ansøgere fra grupper, som rent faktisk har kvalifikationer til at bestride stillinger, som de ikke søger til.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, at lovgivning ikke er nok til at fjerne barrierer, og at vi derfor har brug for at undersøge, hvad det er for nogle barrierer, og så prøve at fjerne dem. Når undervisningsministeren laver kampagnemateriale, hvor unge etniske mænd bliver fremstillet som politibetjente og unge etniske kvinder som sygeplejersker, kunne man f.eks. så ikke overveje, at det måske også kunne være omvendt, altså, at der kunne være kvinder med anden etnisk baggrund, der blev politibetjente, og mænd med anden etnisk baggrund, der blev sygeplejersker eller hjemmehjælper eller andet, og om der måske også er nogle barrierer dér, man skal fjerne?

Men det, jeg diskuterer, er ikke spørgsmålet om måltal og succeskriterier osv. Det, jeg spørger om, er redskaberne, hvor jeg mere tror på redskaber i form af lovgivning, i form af at lave undersøgelser af, hvor barriererne er, og prøve at fjerne barriererne, prøve at have offentlig debat osv., frem for redskaber, der handler om, at man pisker folk økonomisk. Og finansministeren svarede ikke på, om han tror, det er en god måde at få en mangfoldighed på, hvis det, man styrer ved hjælp af, er, at folk bliver pisket og får frataget deres økonomiske bevillinger, hvis ikke de når nogle bestemte kvoter.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen jeg ser slet ikke noget problem i det, for jeg vil sige, at der er forbud i Danmark mod diskrimination, og der er også forbud mod at bruge pisk. Det er i virkeligheden noget af det, Folketinget har vedtaget, og som burde være klart for alle.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 143:

Forslag til folketingsbeslutning om forsøg med lægeligt ordineret heroin til særlig hårdt belastede stofmisbrugere.

Af Kamal Qureshi (SF), Mette Frederiksen (S), Charlotte Fischer (RV) og Line Barfod (EL) m.fl. (Fremsat 30/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det har jo været en spændende uge i dansk politik, og her tænker jeg selvfølgelig på den betænkning, der kom fra kommissionen for familie- og arbejdsliv, som jeg trækker frem her, fordi vi nu står her fredag lidt i frokost. Det er jo den ugentlige arbejdsdag, hvor mange mennesker slutter tidligt, og vi behandler nu det første af i alt fire forslag. Og jeg vil så yde mit eget forsigtige bidrag til at skabe en bedre sammenhæng mellem familie- og arbejdsliv ved at prøve at fjerne mig i korthed i et forfængeligt håb om, at vi lever op til vores politiske ambitioner, og at det